

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha ve věci žalobců: **a) R.K., b) K.Š.**, oba zastoupeni JUDr. Františkem Zadinou, advokátem, sídlem Sázavka 46, 582 44 Sázavka, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, IČ 00064581, sídlem Mariánské náměstí 2, 110 01 Praha 1, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného dne 8.1.2015, sp. zn. S-MHMP 1372857/2014/SUP/Ca, č.j. MHMP 1829308/2014,**

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se podanou žalobou domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného dne 8.1.2015, sp. zn. S-MHMP 1372857/2014/SUP/Ca, č.j. MHMP 1829308/2014, ve věci stavebního řízení k domu č.p. 827, ulice Zelený Pruh 35, Praha 4 Braník, na pozemku parc.č. 589 v kat. území Braník (dále také jako „předmětná nemovitost), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobců proti rozhodnutím Úřadu městské části Praha 4, odbor stavební, ze dne 29.7.2014, sp.zn. P4/107765/12/OST/TUIV, č.j. P4/044752/14/OST/TUIV, jímž bylo rozhodnuto o povolení stavebních úprav předmětné nemovitosti, která má charakter domu bytového, spočívající ve stavebních úpravách 1.PP, 1. NP, 2. NP, 3.NP, včetně zateplení fasády, a o stanovení podmínek jejich provádění.

Napadené rozhodnutí žalovaného se přiklání k argumentaci prvostupňového správního orgánu, kdy předmětem sporu je určení povahy předmětné nemovitosti, a to zda se jedná o

rodinný dům, jak tvrdí žalobci, nebo o bytový dům, což je názor žalovaného a správního orgánu prvního stupně.

Žalovaný předně coby odvolací orgán uvedl, že se danou věcí již zabýval, když rozhodnutím ve zkráceném přezkumném řízení ze dne 3.4.2014 sp. zn. S-MHMP 75959/2014/SUP/Ca/Cs, č.j. MHMP 441405/2014, zrušil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4, odbor stavební, ze dne 16.1.2013, sp. zn. P4/107765/12/OST/TUIV, č.j. P4/113103/12/OST/TUIV, s tím, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Stavební úřad jednak nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v potřebném rozsahu, a jednak v odůvodnění neuvedl důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se stavební úřad řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů vzhledem k charakteru domu, jelikož nelze seznat, proč stavební úřad objekt, který je zanesen v katastru nemovitostí jako rodinný dům a byl pravděpodobně zkolaudován jako rodinný dům, v písemnostech, které vydal, označil jako bytový dům, což se jeví jako zásadní otázka pro zpracování žádosti o dotaci v programu „Nová zelená úsporám 2013“; na tom nic nemění skutečnost, že stavebník, žalobce a), v průběhu řízení týkajících se daného objektu charakter objektu nenamítal.

Stavební úřad poté podle § 129 odst. 5 stavebního zákona vedl opakované stavební řízení. Při něm vycházel z projektové dokumentace (dále také jako „PD“) z roku 1999, v níž byl prostor nad druhým nadzemním podlažím (dále také jako „NP“) označen jako 3. NP, a nikoliv podkroví, a přihlédl též k vydanému kolaudačnímu rozhodnutí ze dne 17.11.1999, kterým byly povoleny stavební úpravy 3. NP, a nikoliv podkroví, přičemž tato okolnost vylučuje možnost charakterizovat stavbu jako rodinný dům. Jelikož se ve stavebním povolení ze dne 12.7.1999 a v kolaudačním souhlasu nepromítla změna charakteru stavby na bytový dům, učinil tak stavební úřad až v tomto opakovaném stavebním řízení změnou názvu stavby v rozhodnutí.

Pro rozlišení kategorií staveb a definici podkroví žalovaný odkázal na znění vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění účinném do 1.10.2014 (dále také jako „OTPP“), a názor Ministerstva pro místní rozvoj z července 2013, zveřejněný na webových stránkách MMR, kde se stanoví, že „Podkroví je ohraničený vnitřní prostor nad posledním nadzemním podlažím nalézající se převážně v prostoru pod šikmou střechou (střecha s min. sklonem 10° tj. cca 17,6%) a určený k účelovému využití“, opírající se o normu ČSN 73 4301 – Obytné budovy a normu ČSN ISO 6707-1, 73 0000 - Pozemní a inženýrské stavby - Terminologie – Část 1: Obecné termíny.

Stran konkrétního posouzení, zda se jedná o NP či podkroví z dokladů, podle kterých byla povolena změna stavby v roce 1999, vyplývá, že konstrukci upravované střechy tvoří dřevěné krokve 100/120 mm, které jsou pomocí přílozek propojeny se stropními trámy, přičemž střecha je sedlová, se sklonem střechy cca 7°. Žalobce a) k tomuto uvedl, že pod severní částí střechy je dřevěná konstrukce, vytvořená z horních šikmo položených krokví 100/160mm, které jsou pevně spojeny oboustrannými svislými příložkami se spodními vodorovnými trámy 100/160mm; spojení vytváří sedlový vazník se sklonem 11%, tedy cca 6,5°. Jelikož tento sklon nevyplynul ani z původní projektové dokumentace, ani z dokumentace, která byla zpracována pro rozšíření podkroví v roce 1999, zjistil žalobce a) tento sklon střechy vlastním měřením. Dle předložené PD stávající sklon střešní konstrukce dosahuje směrem do zahrady do 5° a směrem ke komunikaci do 7°, což se v zásadě shoduje se zmiňovaným měřením žalobce a). Prostor nad 2. NP předmětné nemovitosti tak není

prostorem nalézajícím se převážně v prostoru pod šikmou střechou (střecha s min. sklonem 10° tj. cca 17,6 %), a proto se nejedná o podkroví.

Žalobce a) přitom v příslušných žádostech označoval předmětnou nemovitost jako objekt či dům, přičemž neupřesnil, že by se jednalo o rodinný či bytový dům. Žalobce k tomu doložil stavebnímu úřadu PD, za níž je dle § 159 stavebního zákona zodpovědný projektant, která též označovala předmětnou nemovitost za dům, bez dalšího upřesnění. PD však výslovně uvádí, že dům má 3. NP, o podkroví se nezmiňuje. Dle žalovaného sice žalobce a) nežádal o změnu v užívání předmětné nemovitosti z rodinného domu na dům bytový, avšak určující je v daném případě skutečnost, že předmětná nemovitost má 3. NP.

Z procesního hlediska žalovaný zdůraznil, že opakované stavební řízení vedené dle § 129 odst. 5 stavebního zákona se odvíjí na základě původně podané žádosti, respektive žádosti o stavební povolení, kterou stavebník podal dne 3.12.2012. Změna podané žádosti požadovaná v odvolání spočívající v požadavku nahradit ve všech podaných dokumentech slovo objekt slovem rodinný dům a požadavkem, aby stavební povolení bylo vydáno na změnu stavby rodinného domu, by tak byla neoprávněným vedením stavebního řízení v jiné věci v důsledku vykročení z rámce opakovaného stavebního řízení.

Žalovaný nevyhověl ani v odvolání uvedeném požadavku změnit projektovou dokumentaci tak, že dům má nadále 2 nadzemní podlaží a podkroví. Dle žalovaného musí být PD zpracovaná oprávněnou osobou podle zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, kterou stavebník v daném případě není, nemůže ji tedy ani měnit. I v tomto bodě pak žalovaný odkázal na výše zmíněnou vázanost původně podanou žádostí v rámci opakovaného stavebního řízení.

Žalovaný poukázal i na to, že ve vedeném stavebním řízení od 3.12.2012 vydal stavební úřad dne 14.12.2012 výzvu k odstranění nedostatků, usnesení o přerušení řízení, dne 19.12.2012 oznámil zahájení stavebního řízení a dne 16.1.2013 vydal stavební povolení, když ve všech těchto písemnostech byl uveden název stavby – bytový dům. Přesto stavebník ani žádný z ostatních účastníků řízení písemně neuplatnil proti těmto rozhodnutím či opatřením žádnou námitku ani nepodal odvolání. Stavebník rovněž nijak nespороval vydaný územní souhlas ze dne 17.5.2013, rozhodnutí o povolení změny stavby před jejím dokončením ze dne 23.8.2013 a kolaudační souhlas ze dne 6.1.2014, které všechny užívají označení bytový dům. Taktéž skutečnost, že stavebník požádal o vydání stavebního povolení, jak to vyžadují stavby neuvedené v § 104 stavebního zákona, což jsou typicky stavby bytových domů, a nepodal ohlášení podle § 104 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, což je naopak dostačující pro stavby rodinných domů, podporuje přesvědčení stavebního úřadu o změně charakteru stavby. Při postupu podle § 104 odst. 1 písm. a) stavebního zákona by totiž stavebník pouze následně oznámil užívání podle § 120 odst. 1 stavebního zákona, neboť stavby rodinných domů nepodléhají § 122 stavebního zákona.

Žalobci v žalobě navrhli žalobou napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Předně jsou žalobci přesvědčeni, že tak zásadní rozhodnutí, jako je změna charakteru domu, musí být provedeno výrokem správního rozhodnutí, do něhož mají účastníci právo odvolání, k čemuž dle nich došlo až v rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4, odbor stavební, ze dne 29.7.2014. Ohledně žalovaným zdůrazňované okolnosti, že žalobci nebrojili proti celé řadě rozhodnutí a opatření stavebního úřadu, poukázali žalobci na to, že v době

rozhodování měli již jedno malé dítě a žalobkyně byla těhotná, tudíž bylo potřeba neodkladně zajistit bydlení rodiny.

Dále žalobci namítli, že do doby rozhodnutí stavebního úřadu se orgány, které se vyjadřovaly ke stavebnímu řízení, tj. hygienici, plynáři, hasičský sbor, statik a Magistrát hl. m. Prahy (závazné stanovisko z 4.2.2013), vyjadřovaly k domu rodinnému. Pokud je zmiňována změna charakteru domu v odůvodněních, nejedná se o změny charakteru stavby, protože odůvodnění správního orgánu nemá konstitutivní účinky. Žalobci dodali, že stejný správní orgán, včetně osobního obsazení, při kolaudaci rozšíření stávajícího bytového prostoru ve 3. NP označil charakter domu za rodinný dům.

K odkazu na technické normy ohledně sklonu střechy žalobci uvedli, že pokud na ně stavebník není odkázán, nejsou pro stavebníka závazné. Žalobci podotkli, že v českém právním řádu v mnoha právních normách se odlišuje rodinný dům a bytový dům (např. občanský zákoník, zákon o obchodních korporacích, zákon o daních z nabytí nemovitostí, katastrální vyhláška a zákon o požární ochraně, atd.), kdy zákonodárce předpokládá, že bytový dům je užíván větším počtem osob a má více bytů, jelikož rodinný dům má maximálně tři byty. V konkrétním případě je v předmětné nemovitosti pouze jeden byt.

Žalobci jsou dále přesvědčeni, že stavební úřad v rozhodnutí správní orgán stanovil nesplnitelné podmínky, když nepřihlížel ke skutečnosti, že předmětná nemovitost byla již kolaudována po dokončení všech stavebních prací. Například ukládá stavebníkovi povinnost oznámit stavebnímu úřadu min. 10 dní předem zahájení stavby, nebo stanovuje povinnost dokončení stavby do 12 měsíců od zahájení stavby.

Žalobci rovněž poukázali na to, že v katastrálním operátu a v kolaudačním rozhodnutí z roku 1999 je předmětná nemovitost kolaudována jako rodinný dům, a zdůraznili nesplnění řady stavebně technických podmínek pro bytový dům: předmětná nemovitost je velikostně dimenzována a vnitřně uspořádána pro bydlení jedné rodiny, má 5 obytných místností tvořících jeden funkčně propojený bytový celek a není možné ji stavebně rozdělit na samostatné byty, aby umožňoval bydlení více rodin, přičemž obytná plocha činí 71 m² a představuje jednu bytovou jednotku, dále stavebně technické řešení předmětné nemovitosti splňuje podmínky pro bezpečné užívání objektu pouze jako rodinného domu a nikoliv jako bytového domu, když sklon schodiště neodpovídá požadavkům na bytové domy, kdy bytový dům bez výtahu může mít sklon schodiště maximálně do 33 stupňů; předmětná nemovitost žalobců má sklon schodiště 36 stupňů a více, čímž splňuje podmínky pro bezpečné užívání rodinného domu (OTPP), dále podkrovní obytné místnosti mají světlou výšku 2510 mm a 2560 mm; světlost těchto obytných místností v podkroví neodpovídá světlé výšce pro bydlení v obytném domě dle OTPP, tj. min. 2600 mm, dále domovní komunikační prostory neumožňují přepravu předmětů o rozměrech 1950x1950x800mm, jak je stanoveno v požadavcích na bytové domy, ale výjimkou je povoleno pro domy rodinné, dále předmětná nemovitost je napojena na stávající vodovodní přípojku přivedenou do suterénu z vodovodního řádu a není vybaven hydrantem.

Závěrem žalobci uvedli, že celková plocha předmětné nemovitosti je určena pro bydlení, což odporuje ustanovení § 2 písm. a) bod 1. vyhlášky č. 501/2006 Sb., kde se bytovým domem rozumí dům, ve kterém více než polovina podlahové plochy odpovídá požadavkům na trvalé bydlení a je k tomuto účelu určena.

Žalovaný ve svém vyjádření zopakoval a odkázal na svou, již výše zmíněnou, argumentaci obsaženou ve svém rozhodnutí a navrhnul žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

Při jednání účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích, skutkových tvrzeních a právní argumentaci.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů vad řízení a nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 129 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), *u stavby prováděné nebo provedené podle rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem, které bylo pravomocně zrušeno v přezkumném řízení nebo rozhodnutím soudu a stavba nebyla povolena v opakovaném stavebním řízení, vede stavební úřad opakované stavební řízení. Za žádost se pro tento účel považuje žádost nebo podání, k nimž bylo dle stavebního zákona vydáno následně zrušené rozhodnutí nebo opatření. V opakovaném stavebním řízení postupuje stavební úřad podle § 109 až 115; doplnění podkladů požaduje pouze v rozsahu nezbytném pro opakované projednání stavby. Lhůta pro vydání rozhodnutí začíná běžet dnem následujícím po nabytí právní moci zrušujícího rozhodnutí. Nebude-li v opakovaném stavebním řízení stavba povolena, stavební úřad bez předchozího řízení rozhodnutím nařídí odstranění stavby.*

Podle čl. 3 odst. 1 písm. c) OTPP *se pro účely této vyhlášky bytovým domem rozumí stavba pro bydlení, ve které převažuje funkce bydlení; přitom do posuzovaných ploch se nepočítá plocha společných prostor, jako jsou např. chodby, schodiště, půda, prostory domovního vybavení - např. kočárkárna, prádelna, sušárna, úklidová komora.*

Podle čl. 3 odst. 1 písm. i) OTPP *se pro účely této vyhlášky podkrovím rozumí přístupný prostor nad nadzemním podlažím, vymezený konstrukcí krovu a dalšími stavebními konstrukcemi, určený k účelovému využití.*

Podle čl. 3 odst. 1 písm. m) OTPP *se pro účely této vyhlášky rodinným domem rozumí stavba pro bydlení, která svým stavebním uspořádáním odpovídá požadavkům na rodinné bydlení a v níž je více než polovina podlahové plochy místností a prostorů určena k bydlení; rodinný dům může mít nejvýše tři samostatné byty, nejvýše dvě nadzemní a jedno podzemní podlaží a podkroví.*

Podle čl. 22 odst. 4 OTPP *světlá výška místností, pokud zvláštní předpis nebo ustanovení části čtvrté této vyhlášky nestanoví jinak, musí být alespoň 2 600 mm v obytných a pobytových místnostech, 2 300 mm v obytných a pobytových místnostech v podkroví; místnosti se zkosenými stropy musí mít tuto světlou výšku nejméně nad polovinou podlahové plochy, přitom se nezapočítává podlahová plocha se světlou výškou menší než 1,2 m.*

Podle čl. 50 odst. 6 OTPP *světlá výška obytných místností v rodinném domě musí být nejméně 2 500 mm, v podkroví 2 300 mm. V obytných místnostech se šikmým stropem musí být nejmenší světlá výška dosažena alespoň nad polovinou plochy místnosti, přitom se nezapočítává podlahová plocha s světlou výškou menší než 1,2 m.*

Ze správního spisu se podává obsah napadeného rozhodnutí tak, jak je již uveden výše. Žalobci v řízení před soudem předložili posudek Ing. K.V. ze dne 8.5.2016, č. 235/02/2016, který však neobsahuje výslovnou doložku znalce o tom, že si je vědom následků vědomě nepravdivého znaleckého posudku, pročez ho soud podle § 127a o.s.ř. posuzoval jako důkaz listinou. Z posudku se podává, že znalec označil předmětnou nemovitost za rodinný dům. Toto zjištění opírá o znění normy ČSN 73 4301 Obytné budovy, která specifikuje rodinný dům jako stavbu pro bydlení, která svým stavebním uspořádáním odpovídá požadavkům na rodinné bydlení a v níž je více než polovina podlahové plochy místností a prostorů určena k bydlení; rodinný dům může mít nejvýše tři samostatné byty, dvě nadzemní a jedno podzemní podlaží a podkroví, zatímco bytovým domem rozumí stavbu pro bydlení, ve které převažuje funkce bydlení, a to o čtyřech a více bytech, přístupných z domovní komunikace se společným hlavním vstupem, případně hlavními vstupy z veřejné komunikace. Dále znalec poukazuje na stavebně technické požadavky, a to světlou výšku obytných místností, světlou výšku v podkroví, šířku domovní komunikace, šířku vstupních dveří, průchodnou šířku schodišťových ramen, sklon schodišťových ramen, domovní vybavení a požadavky na vnitřní prostředí, kdy předmětná nemovitost splňuje podmínky pro rodinný dům, a nikoli pro bytový dům. Znalec rovněž uvedl, že předmětná nemovitost vyhovuje ust. § 2 odst. a) vyhlášky č. 501/2006 Sb., podle něhož rodinný dům může mít nejvýše 3 samostatné byty, nejvýše dvě nadzemní a jedno podzemní podlaží a podkroví, a dále, že nemovitost je v evidenci budov zařazena v kategorii rodinný dům.

Soud předně neshledává důvodnou námitku žalobců, že prvním rozhodnutím správního orgánu, kterým došlo ke změně označení stavby a které bylo možné napadnout odvoláním, bylo rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4, odbor stavební, ze dne 29.7.2014. Již v předcházejícím řízení, v němž stavební úřad dne 16.1.2013 vydal stavební povolení, měli žalobci, resp. žalobce a), možnost podat odvolání, což neučinili. Žalobce a) pak s odstupem necelého roku od právní moci tohoto stavebního povolení sám podnětem inicioval přezkumné řízení.

Soud je na rozdíl od žalobců toho názoru, že stavební úřad je oprávněn a povinen posoudit klasifikaci předmětné stavby, tedy v daném případě zda se jedná o rodinný dům, či bytový dům, přičemž vychází ze všech skutečností zjištěných v průběhu stavebního řízení, především z PD; nepřesné označení v žádosti o povolení stavby či v PD nemůže být zásadní překážkou pro vyhovění žádosti stavebníka (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze 31. 8. 2009, čj. 8 As 51/2008-101). Z toho vyplývá, že k určení druhu stavby, tedy zda se jedná o dům rodinný či bytový, byl stavební úřad povinen přistoupit ex officio bez ohledu na označení předmětné nemovitosti v žádosti, PD a katastrálním operátu. Stejně tak nelze argumentovat předchozí klasifikací stavby v kolaudačním rozhodnutí z roku 1999, zvláště když stavební úřad přiznal své dřívější pochybení. Námitky žalobců jsou proto v tomto směru nedůvodné. Rovněž není důvodná námitka žalobců, že by mělo být rozhodnuto o změně charakteru stavby zvláštním výrokem. Tato povinnost z žádného právního přepisu nevyplývá, pokud stavební úřad rozhodoval o změně stavby, byl povinen zároveň v rozhodnutí uvést, o jakou stavbu se jedná.

Soud též neshledal nesprávným ukládání podmínek ve stavebním povolení v rámci opakovaného řízení, které žalobci označili za nesplnitelné. Tyto podmínky totiž nemohou být nesplnitelnými, jestliže byly již fakticky (zpětně) splněny, na což poukazují i sami žalobci. Podle § 115 stavebního zákona *ve stavebním povolení stavební úřad stanoví podmínky pro provedení stavby, a pokud je to třeba, i pro její užívání*, přičemž podle tohoto ustanovení se

postupuje i v opakovaném stavebním řízení (ač se to v daném kontextu může jevit formalistickým).

Pro posouzení charakteru předmětné nemovitosti je pak s ohledem na znění OTTP rozhodné, zda má předmětná nemovitost 3. NP či podkroví. OTTP, ale i další stavební předpisy a technické normy, rozlišují pouze dvě kategorie staveb pro bydlení, a to rodinné domy a bytové domy. Lze dovodit, že i kdyby snad stavba pro bydlení nesplňovala podmínky jedné z kategorií beze zbytku, nelze ji proto ponechat nezařazenou do žádné z nich. Definice rodinného domu obsažená v OTTP je užší, než definice bytového domu, z čehož vyplývá, že nesplňuje-li stavba pro bydlení podmínky dle specifikace rodinného domu, je tato stavba bytovým domem. Poněkud odlišnou definici skýtá norma ČSN 73 4301, která shodně s OTTP uvádí, že rodinný dům může mít nejvýše tři samostatné byty, nejvýše dvě nadzemní a jedno podzemní podlaží a podkroví, ale nadto rozšiřuje definici bytového domu tak, že bytovým domem je stavba pro bydlení o čtyřech a více bytech. Norma ČSN 73 4301 přitom nedává vodítko, jak posoudit stavbu pro bydlení, která by kupříkladu měla jen jeden byt, ale současně by měla pět nadzemních podlaží, protože by tato stavba pro bydlení plně nevyhovovala ani jedné z kategorií.

České technické normy (ČSN) představují zvláštní druh norem, jež upravují specifické požadavky technického charakteru a pokrývají mnoho oblastí lidské činnosti. Podle zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky, ve znění pozdějších předpisů, je česká technická norma dokumentem schváleným pověřenou právníckou osobou (pověřuje Ministerstvo průmyslu a obchodu) pro opakované nebo stálé použití, vytvořeným podle tohoto zákona a označeným písmenným označením ČSN. Vydání ČSN je oznámeno ve Věstníku Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví. Česká technická norma není obecně závazná (§ 4 odst. 1).

Z platné právní úpravy tedy vyplývá, že české technické normy nemají obecně závazný charakter, jedná se o normy dobrovolné, resp. doporučující, jejich závaznost bude dána v situaci, kdy je dodržování takové normy vyžadováno právními předpisy, resp. kdy takový předpis na normu výslovně odkáže. Tímto odkazem – je-li výlučný – je dán způsob splnění příslušného ustanovení právního předpisu. Tímto způsobem vzniká adresátům právního předpisu povinnost řídit se příslušnou technickou normou a v tomto smyslu je taková norma závazná (shodně viz nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 40/08, publ. pod č. 241/2009 Sb.).

V případě ČSN 73 4301 lze dospět s ohledem na výše uvedené k závěru, že se nejedná o technickou normu, která by měla závazný charakter. Ani stavební zákon, ani vyhláška OTTP na tuto normu, jde-li o vymezení charakteru stavby či definice podkroví neodkazují.

Již jen z tohoto důvodu pak soud neshledal relevantními závěry k předloženému znaleckému posudku Ing. K.V., vycházející zejména z normy ČSN 73 401. Znalec se pak také zcela vyhnul hodnocení, zda má předmětná nemovitost 3. NP či podkroví, když pouze podotknul, že sklon střechy je málo významný pro definici rodinného domu. Znalec odkázal na stavebně technické požadavky stavby, jako je např. světlá výška obytných místností (k tomuto bodu se soud vyjadřuje podrobněji níže), šířka domovní komunikace, šířka vstupních dveří atd., ovšem ve srovnání s počtem a charakterem nadzemních podlaží se dle názoru soudu jedná spíše o kritéria pomocná, resp. o kritéria nesloužící k rozlišení typu stavby. Obstat nemůže ani argument, že bytový dům musí mít 4 a více bytů, neboť aplikace definic bytového domu a rodinného domu obsažených v normě ČSN 73 4301 může vést k výše

zmíněné situaci, kdy stavba pro bydlení nebude spadat ani do jedné kategorie, což není žádoucí.

Dle OTPP se podkrovím rozumí přístupný prostor nad nadzemním podlažím, vymezený konstrukcí krovu a dalšími stavebními konstrukcemi, určený k účelovému využití. S ohledem na neurčitost tohoto vymezení stavební úřad využil upřesnění vyjádřené Ministerstvem pro místní rozvoj opírající se o příslušné technické normy, podle něhož je podkrovím ohraničený vnitřní prostor nad posledním nadzemním podlažím nalézající se převážně v prostoru pod šikmou střechou (střecha s min. sklonem 10° tj. cca 17,6%) a určený k účelovému využití. Jakkoliv stanovisko ministerstva není závazné, definice v něm uvedená přiléhavě rozvíjí definici podkroví provedenou vyhláškou OTPP. Výklad pojmu podkroví provedený žalovaným ve vztahu k předmětné stavbě pak není v rozporu ani s vyhláškou OTPP. Z projektové dokumentace je zřejmé, že třetí nadzemní podlaží posuzované stavby je v celém rozsahu vymezeno svislými obvodovými konstrukcemi, má stálou světlou výšku a strop s rovným podhledem. Žalobci rekonstruovali dům ve stavu přestavby provedené předchozím vlastníkem v roce 1999, jde-li o třetí nadzemní podlaží a podkroví, zůstala dispozice domu fakticky shodná. Ze správního spisu (str. 17/4, 17/5) vyplývá, že třetí nadzemní podlaží je vymezeno svislými konstrukcemi a stropními trámy, prostor podlaží tedy nijak nezasahuje do podkroví, tedy do prostoru nacházejícího se mezi stropními trámy a krokvi. Krov jako soustava dřevěných nebo jiných prvků tvořící nosnou kostru pro uložení vrstev střešního pláště a střešní krytiny je vždy založen na tvaru trojúhelníku, v němž krokve jsou šikmým dřevěným prvkem krovu, sloužícím k uložení pokladových latí na pokládání krytiny. V předmětné stavbě je takový „trojúhelník“ vymezen v prostoru velmi malém, třetí nadzemní podlaží do něj pak nezasahuje (šikmost krokví se v něm nijak neprojevuje).

V důsledku charakteristické konstrukce krovu, jak je uvedeno výše, je pak u podkroví vymezeného vždy konstrukcí krovu a dalšími stavebními konstrukcemi, nutné vnímat jeho odlišnost od nadzemního podlaží spočívající právě v určitém omezení vnitřního prostoru daném typickou šikmou střechou. Jakkoliv v posuzované stavbě prostor třetího nadzemní podlaží do prostoru vymezeného konstrukcí krovu (byť je tento prostor miniaturní) nezasahuje, a sklon střechy je v daném případě tedy kritériem druhotným, je obecně akceptovatelný i odkaz stavebního úřadu na samotný sklon střechy předmětné nemovitosti, který požadovaného úhlu nedosahuje, což ostatně nepopírají ani žalobci. V tomto ohledu se lze ztotožnit s výkladem provedeným stavebním úřadem, tedy, že střecha o sklonu menším než 10° již nemůže prostor podkroví vymezovat. Soud v tomto ohledu doplňuje, že střecha o sklonu menším než 10° již je fakticky střechou plochou, tedy střechou, v němž šikmé krokve obytný prostor nijak nemodifikují. Nic na tom nemění námitka žalobců, že při realizaci stavby pro ně nebyla závazná technická norma pro sklon střechy, jelikož nezávažnost technické normy pro stavebníka nevylučuje její použití pro klasifikaci typu nadzemního podlaží stavebním úřadem.

Soud shledal nedůvodnou i námitku žalobců, že dotčené podkrovní obytné místnosti mají světlou výšku 2510 mm a 2560 mm, neboť z PD, části F.1. Stavební část, Řez A – A' navržený stav, která se podává ze správního spisu, soud zjistil, že dotčené podlaží má světlou výšku 2620 mm v převažující části (2580 mm ve zbytku), tedy shodně s 2. NP (2590 mm ve zbytku); pro úplnost 1. NP má světlou výšku 2650 mm v převažující části (2700 mm ve zbytku). Všechna nadzemní podlaží tedy v převážné části splňují minimální světlou výšku stanovenou pro bytové domy, která je 2600 mm, nadto také projektová dokumentace vždy používá označení 3. NP, nikoli podkroví. Soud dodává, že chybné označení podlaží/podkroví v PD nevylučuje povinnost stavebního úřadu přezkoumat správnost tohoto označení, avšak

v daném případě se stavební úřad přezkumu této skutečnosti věnoval dostatečně a posoudil ji správně.

Za důvodnou nepovažuje soud ani námitku žalobců, že se všechny dotčené orgány, které se vyjadřovaly ke stavebnímu řízení, vyjadřovaly k rodinnému domu, když tato vyjádření nemohou aprobovat vadnou klasifikaci stavby, o níž rozhoduje výhradně stavební úřad. Nutno podotknout, že ačkoli vyjádření, která se podávají ze správního spisu, skutečně v některých případech označují předmětnou nemovitost za rodinný dům (např. Hasičský záchranný sbor hl. m. Prahy), současně hovoří o 3. NP, a ne o podkroví (např. Hygienická stanice hlavního města Prahy).

Stejně tak není důvodná námitka žalobců, že bytový dům musí mít více bytů a musí být obýván větším počtem osob. Rodinný dům musí kumulativně splňovat podmínky maximálního počtu bytů a maximálního počtu a typu podlaží. Pro zařazení do kategorie bytový dům tedy postačí, aby nebyla splněna jedna z podmínek rodinného domu, v daném případě počet nadzemních podlaží, bez ohledu na počet bytů.

Důvodnou neshledal soud ani námitku spočívající v odkazu na nesplnění stavebně technických podmínek pro bytový dům, kterými jsou sklon schodiště, šířka domovních komunikačních prostor a absence hydrantu; ke světlé výšce místnosti se již soud vyjádřil výše. Tyto stavebně technické podmínky totiž nejsou rozhodné pro kvalifikaci stavby, která je v daném případě předmětem sporu, ale jsou podmínkami jejího provedení, jemuž právě předchází kategorizace stavby, což vyplývá ze systematické výkladu OTPP, ale i dalších stavebních předpisů.

Soud závěrem neshledal důvodnou námitku žalobců odkazující na znění vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, neboť na území Hlavního města Prahy se v daném období aplikovala OTPP (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu 5 A 153/2000 – 81). Soud však pro úplnost uvádí, že pokud vyhláška č. 501/2006 Sb. definuje bytový dům jako dům, ve kterém více než polovina podlahové plochy odpovídá požadavkům na trvalé bydlení a je k tomuto účelu určena, tak nemovitost, která má celkovou plochu určenou pro bydlení, jako v případě předmětné nemovitosti, by této definici bytového domu nijak neodporovala.

Ze shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žalovaný při neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí, a proto podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítnul tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

Výrok o náhradě nákladů řízení pod bodem II. je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. a contrario. Žalovaný byl ve věci zcela úspěšný, žádné náklady řízení mu však nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. dubna 2017

Mgr. Aleš Sabol v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Pechočová